

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 305/2022
07.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против туженог АД за железнички превоз робе „Србија Карго“ Београд, ког заступа пуномоћник Милош Стијеља, адвокат из ..., ради накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4156/21 од 21.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4156/21 од 21.10.2021 године тако што се **ОДБИЈА** жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Вршцу П1 56/20 од 11.06.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 27.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 56/20 од 11.06.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за исхрану у току рада у периоду од 01.11.2017. године до 31.12.2017. године исплати износ од 5.696,72 динара, на име накнаде за исхрану у току рада за месеце новембар и децембар 2017. године, са припадајућом законском затезном каматом, а на име регреса за коришћење годишњег одмора за исти период износ од 10.377,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка. Тужилац је ослобођен од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4156/21 од 21.10.2021. године преиначена је првостепена пресуда Основног суда у Вршцу, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца. Одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног и другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, којом је преиначена првостепена пресуда, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитијући побиијану другостепену пресуду, у границама навода ревизије у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је потраживање на име накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора од туженог као послеодавца следбеника за период након статусне промене, којом је основан овде тужени.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог „Железнице Србије“ АД Београд. У септембру 2015. године са овде туженим „Србија Карго“ закључио је анекс уговора о раду. Колективним уговором за Јавно железничко транспортно предузеће Београд из 1995. године била је регулисана висина накнада за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Колективни уговор за Јавно предузеће „Железнице Србије“ од 01.11.2002. године није регулисао право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Анексом Колективног уговора из 2006. године предвиђено је да се у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора, сведена на један радни час. Колективни уговор који се примењивао у утуженом периоду, почев од 01.02.2015. године, садржи идентичну одредбу. Важећим Колективним уговором, закљученим 24.05.2018. године, регулисана је висина трошкова за исхрану радника и за регрес за коришћење годишњег одмора. Накнада трошкова за исхрану у току рада предвиђена је у висини од 120,00 динара по дану сразмерно броју дана проведених на раду, а регрес за коришћење годишњег одмора у висини од 1.000 динара месечно (за 12 месеци). Наведени Колективни уговор примењује од марта 2018. године.

У току поступка је утврђено да тужиоцу у периоду обухваћеним тужбеним захтевом зарада није увећавана за износе накнада за трошкове исхране и регреса, нити је вршен обрачун ових накнада у номиналном износу. Економско-финансијским вештачењем утврђена је висина трошкова тражених накнада, применом параметара из Колективног уговора за ЈЖТП („Сл. Гласник РС“ бр. 37/95,....,7/00).

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и досудио му тражене накнаде. По становишту првостепеног суда, нема сметњи да се наведене накнаде тужиоцу досуде применом параметара из раније важећег Колективног уговора. Тужилац има право на наведене накнаде јер му тужени у утуженом периоду није исплаћивао исте.

Другостепени суд налази да је првостепени суд на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, када је тужиоцу досудио накнаде по овим основима. Другостепени суд налази да су тужиоцу предметне накнаде исплаћене кроз

вредност исплаћених радних часова. Такође, по становишту другостепеног суда не постоји одговарајући колективни уговор на основу ког би се тужиоцу могле досуити ове накнаде у утуженом периоду.

Врховни касациони суд налази да је на утврђено чињенично стање првостепени суд правилно применио материјално право, односно да је погрешна примена материјалног права учињена од стране другостепеног суда у другостепеној, преиначујућој пресуди.

Право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора је законом установљено право запосленог. Општим или појединачним актом послодавца предвиђају се параметри за обрачун тих накнада, с тим да оне морају бити исплаћене свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему. Сходно наведеном, накнаде које су предмет тужбеног захтева нису могле бити исплаћене тужиоцу кроз цену рада, како то закључује другостепени суд у побијаној пресуди. У току поступка је утврђено да тужиоцу у утуженом периоду зарада није увећавана, односно предметне накнаде нису исплаћиване. У ситуацији када Колективни уговор послодавца, важећи у утуженом периоду (КУ донет 2015. године) предвиђа право запослених на накнаду за трошкове исхране у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, али без конкретизације параметара за обрачун истих, нема сметње да се висина ових накнада утврди применом параметара из раније важећег прописа (Колективни уговор из 1995. године).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд преиначио је другостепену пресуду на тај начин што је одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду којом је усвојен тужбени захтев тужиоца.

У складу са изнетим, одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП.

Одлуку о трошковима поступка Врховни касациони суд донео је применом одредби члана 154, 163 и 165. ЗПП. О трошковима првостепеног поступка одлучено је првостепеном пресудом, која је у том делу потврђена.

Тужилац има право и на одређене трошкове ревизијског поступка и то за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, за таксу на ревизију у износу од 3.800,00 динара и за таксу на одлуку по ревизији у износу од 5.700,00 динара, све у укупном износу од 27.500,00 динара, све у складу са АТ и ТТ.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе чл. 165 ст. 2 ЗПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

